

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců JUDr. Jiřího Goldsteina a JUDr. Ivy Novotné v insolvenčním řízení dlužnice: **Ing. Dagmar Petráková**, nar. 2. února 1953, bytem Zdislava 98, o odvolání věřitele **č.5 Českomoravské stavební spořitelny, a.s.**, IČO 4924197, sídlem Praha 10, Vinohradská 3218/169, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č.j. KSLB 76 INS 2150/2010-B-73 ze dne 16. února 2015,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č.j. KSLB 76 INS 2150/2010-B-73 ze dne 16. února 2015 se z r u š u j e a věc se v r a c í tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem nadepsaným rozvrhovým usnesením v bodě I. výroku rozhodl, že každá zjištěná pohledávka bude uspokojena v rozsahu 32,80686607 % a určil konkrétní částky pro uspokojení jednotlivých věřitelů, přičemž k uspokojení pohledávek sloužila částka 442.949,52 Kč a v bodě II. výroku uložil insolvenčnímu správci rozvrh provést a soud o tom informovat.

V odůvodnění usnesení soud zejména uvedl, že usnesení ze dne 9.1.2015 byla schválena konečná zpráva, usnesení nabylo právní moci dne 28.1.2015.

Podáním doručeným soudu dne 11.2.2015 předložil insolvenční správce soudu návrh rozvrhového usnesení, přičemž ke dni vydání rozvrhového usnesení představovaly nezajištěné pohledávky 1.350.173,22 Kč, příjmy činily 825.199,40 Kč, výdaje 382.249,88 Kč. K uspokojení nezajištěných věřitelů zbylo 442.949,52 Kč, nezajištění věřitelé tak budou uspokojeni v rozsahu 32,80686607 %. Soud postupoval podle § 306 a § 307 odst. 2 IZ a návrh rozvrhového usnesení schválil.

Proti tomuto usnesení se včas odvolal věřitel č. 5 (dále jen „odvolatel“). Namítal, že do řízení přihlásil pohledávku v celkové výši 600.855,- Kč, pohledávka byla zčásti zajištěna finančními prostředky na účtu stavebního spoření na základě zástavního práva zřízeného Smlouvou o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření ze dne 12.11.2013. Celá pohledávka byla zajištěna též majetkem třetí

osoby – nemovitostmi v obci Zdislava zapsanými u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, k.ú. Zdislava – rodinný dům čp. 98 na parc.č. 153, st.parc.č. 153 a pozemek pč. 546/3 a 546/ (dále jen „nemovitosti“). Za základě odpůří žaloby podané insolvenčním správcem vydal soud I. stupně rozsudek č.j. 76 ICM 1549/2010-55 ze dne 20.1.2011, kterým bylo určeno, že darovací smlouva uzavřená dne 28.1.2010 mezi dlužníkem a Davidem Petrákem, jejímž předmětem byly nemovitosti, je neúčinná a žalovaný Petrák byl povinen vydat nemovitosti do majetkové podstaty dlužnice. Správce jednal s odvolatelem jako se zajištěným věřitelem, nechal jej odsouhlasit snižování ceny nemovitostí a ve zprávách správce byl odvolatel uváděn jako zajištěný věřitel. Nemovitosti byly vydraženy ve veřejné dobrovolné dražbě dne 17.2.2014 za částku 350.000,- Kč, insolvenční správce nepředložil návrh na uspokojení odvolatele jako zajištěného věřitele, čímž poškodil jeho práva. Proto odvolatel navrhoval, aby odvolací soud napadené usnesení v bodě I. výroku zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k těmto zjištěním a závěrům:

Podle § 235 odst. 2 IZ se neúčinnost dlužnických právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužnickým právním úkonům, není-li dále stanoveno jinak.

Podle § 306 odst. 1 IZ po právní moci rozhodnutí o schválení konečné zprávy předloží insolvenční správce insolvenčnímu soudu návrh rozvrhového usnesení, v němž uvede, kolik má být vyplaceno na každou pohledávku uvedenou v upraveném seznamu přihlášených pohledávek.

Insolvenční soud přezkoumá věcnou správnost návrhu předloženého insolvenčním správcem. Poté vydá rozvrhové usnesení, v němž určí částky, které mají být věřitelům vyplaceny (odst. 2).

Všichni věřitelé zahrnutí do rozvrhu se uspokojují poměrně vzhledem k výši jejich pohledávky tak, jak byla zjištěna (odst. 3).

Podle § 307 odst. 1 IZ rozvrhové usnesení doručí insolvenční soud insolvenčnímu správci, dlužníku a věřitelům, jejichž pohledávek se toto usnesení týká; tyto osoby mohou proti rozvrhovému usnesení podat odvolání.

Z obsahu přihlášky pohledávky odvolatele plyne, že ten do řízení přihlásil pohledávku ve výši 600.855,- Kč, z toho v částce 229.156,40 Kč šlo o pohledávku zajištěnou zástavním právem k účtu na stavebním spoření dle smlouvy ze dne 12.11.2003 uzavřené mezi dlužníkem a odvolatelem. Dále odvolatel v přihlášce uplatnil též jiné zajištění, a to zástavní právo k nemovitosti v obci Zdislava ve vlastnictví Davida Petráka. Z protokolu o přezkumném jednání ze dne 23.4.2010 (B-6) se podává, že „insolvenční správce a dlužník uznali zajištěnou pohledávku věřitele č. 5 Českomoravská stavební spořitelna, a.s.“

Z konečné zprávy ze dne 19.11.2014 a z usnesení soudu I. stupně ze dne 15.11.2010 (B-27) plyne, že odvolatelova pohledávka byla uspokojena jako zajištěná v částce 224.573,40 Kč po odečtení odměny insolvenčního správce ve výši 4.583,- Kč, což ostatně v průběhu řízení odvolatel nezpochybňoval. V konečné zprávě insolvenčního správce dále uvedl, v insolvenčním řízení bylo o jeho odpůrcí žalobě proti Davidu Petrákovi rozhodnuto pravomocně rozsudkem č.j. 76 Icm 1549/2010-55 ze dne 20.1.2011 tak, že je neúčinná darovací smlouva uzavřená mezi dlužnicí a žalovaným dne 28.1.2010, a žalovanému bylo uloženo vydat nemovitosti do majetkové podstaty. Ty byly se souhlasem zástupce věřitelů zpeněženy dne 17.2.2014 za částku 350.000,- Kč. Žádný z věřitelů, uvedl správce v konečné zprávě, neuplatnil svou pohledávku jako zajištěnou těmito nemovitostmi, což ovšem odporuje údajům obsaženým v přihlášce odvolatele.

Odvolací soud je toho názoru, že za popsaného stavu věci se přiměřeně uplatní závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 29 NSCR 32/2011, jež bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem R 112/2012. Zde dovolací soud dovodil, že nabyt-li dlužník vlastnické právo k věci zatížené zástavním právem až v průběhu insolvenčního řízení, v době po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek (a ustanoveními o možných změnách pořadí přihlášených pohledávek), neznamená to, že by věřitel, který svou pohledávku řádně a včas přihlásil, byl bez dalšího zbaven práva dovolat se zajištění. Insolvenční soud je povinen takového věřitele vyzvat, aby v (procesní) lhůtě k tomu určené sdělil, zda uplatňuje právo na uspokojení ze zajištění a poučit jej, že po marném uplynutí určené lhůty bude mít za to, že právo na uspokojení pohledávky ze zajištění neuplatnil. Stejný přístup musí dle odvolacího soudu platit i za situace, kdy v průběhu insolvenčního řízení insolvenční správce úspěšně v režimu § 235 a násl. IZ odporuje platnému dlužníkovu úkonu a teprve na základě pravomocného soudního rozhodnutí v incidenčním sporu vyvolaném správcovou odpůrcí žalobou se příslušná věc zapíše do soupisu majetkové podstaty a následně v insolvenčním řízení zpeněží.

V souzené věci se přitom odvolatel zajištění své pohledávky zástavním právem váznoucím na majetku třetí osoby dovolával již v přihlášce své pohledávky, přičemž, jak je zřejmé z protokolu o přezkumném jednání, insolvenční správce, dlužník ani žádný z věřitelů toto zajištění tenkrát nezpochybňovali. Jakkoli jeví se býti zjevným, že „uznávací“ projevy (dlužníka a správce) učiněné dne 23.4.2010 směřovaly spíše k zástavnímu právu k účtu, nelze přehlédnout, že ono „jiné zajištění“ popíráno nebylo, což tehdy sice mohlo být bez problémů akceptovatelné (nemovitost nenáležela dlužnici a v soupisu majetkové podstaty nebyla zahrnuta), nicméně pokud se později situace změnila do té míry, že správce úspěšně příslušnému úkonu dlužnice odporoval a ony nemovitosti byly následně zahrnuty do majetkové podstaty, přicházel pak v úvahu procesní postup zmíněný ve výše uvedeném rozhodnutí dovolacího soudu.

Jinak řečeno, věřitel se svého zajištění dovolává právem, takže je možné uzavřít, že nebyl-li dosud uspokojen z výtěžku zpeněžení zástavy v režimu § 298 IZ, důvodně napadá rozvrhové usnesení, dle kterého má být jeho zjištěná pohledávka hrazena jako nepřednostní, ač v nynější fázi insolvenčního řízení zatím (zajištění plynoucí z existence zástavního práva na nemovitostech ve vlastnictví Davida Petráka

náležících do majetkové podstaty dosud nikdo nepopřel) nic nebrání tomu, aby se tak stalo z výtěžku zpeněžení předmětu zástavy.

Ze shora uvedených důvodů postupoval odvolací soud podle § 219a odst. 1 písm. a/ o.s.ř. napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí *j e* dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 19. května 2015

JUDr. František Kučera, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Berná